

מצות חליצה פרק שנים עשר יבמות קה.

מסורת הש"ס

רקקה ולא חללה ולא קראה חליטה פסולה. ופוסלתה על האחין כדמפרש ואילן: אין כאן בית מיוחד. ואפי' מייבום לא פסלה: למאן. כלומר למאי הלכתא תני פסולה: אילימא. דלא משתריא בה לעלמא פשיטא: אלא לאו לאשמועינן דאפסלה מאחין. דקיי"ל במסכת

גִּטְיִין (דף כד:) כל מקום ששני חליצה פסולה פסולה ופוסלת על האחין גם פסול פסול ופוסל מן הכהונה: מאי שנה ריקקה. דפסלה: ומאי שנה קריאה. דלא פסלה דקמני ואין כאן בית מיחוש והואל ומתרייה לדידה לא קא מעביד: קרייה. בין קודם חליצה מאן יבמי בין לאחר חליצה ככה יעשה אי גמי אמרינן תמיכס לא מיחלפא לאינשי בחלוצה דלמי למימר הך בחר חליצה אמייס דאמרי הך קרייה דמקמי חליצה הואי אבל ריקקה דלימא אלא בחר חליצה מיחלפא לאינשי ויאמרו הך מדרקה ודאי חלה לא בישא ואפילו הכי הדרה ומתייבמת וליה למישי חלוצה לאחין: ושרי לה סיגרא. כלומר פטור ושלחנה מצית דין: אמרי ריקקה קמייא לים זה משא. ולא פסלה מאחין ומאן דחוי דמתייבמת סבר ריקקה בחר חליצה הואי כי אורחיה ושרינן חלוצה לאחין: מהו שפחלוך. בשניה: יבמה שרקק דס מהו. מי הוא חליצה מעלייתא: אבל אגיד נר. מקרא הוא דביאל סהמאלך אמר לו אגיד לך את סהמאל הנגזר בשמים ורשום בכתב והוא אמת מכלל דאיכא בשמים כתב דלינו אמת בתמיה: מי כתיב וירקה רוק. דליהוי משמע דלא יאה שם אלא רוק וירקה סתמא כתיב ואפילו רוק וד"א והכא נמי אי אפשר בלא כחצומו רוק: כדכא אמת. שפח"ה אמת ומתיימן ואינו חוזר ומצטלו: (ו) אמר

(א) ספרי פרשת כי תנא,
(ב) [לקמן קו: סנהדרין
מט: א] ר"ה יח, (ד) [שם
יח. ע"ש], (ה) לעיל מט:
(ו) נדה נו, (ז) [שי"ך לעיל
במשנה קד: ח] [וע"ע
תוספות חולין כ. ד"ה לא],
(ט) [וע"ע תוס' ר"ה יח.
ותוס' בכורות כו. ד"ה
רבה],

תורה אור השלם

1. וְנִשְׁכַּח יִבְמֹתָיו אֵלָיו
לְעֵינֵי הַחוּשִׁים הַלְוָהָה
מִלֵּךְ מַעַל רִגְלוֹ הַלְוָהָה
בְּמִיּוֹ וְנִשְׁכַּח אִמְרָה
כִּבְּה יַעֲשֶׂה אִישׁ אֶשֶׁר
יֵאָבֵד אֶת בֵּית אָחִיו.
דְּבָרִים ט ז
2. כָּל אֲדִיד כָּל ט
וְהָרֶשֶׁת מִבְּתָר אֲמַת וְאִין
אֲחָד מִתְחַזֵּק עִמִּי עַל
אֵלֶּה בִּי אֵם מִכְּבָּל
שָׂרָם: רִנְיָא ל ז
3. וְלֹכֵן נִשְׁכַּח לִבִּית
עַל אֵם וְתִפְרֹץ עַל בֵּית
עַל בְּבֹהֶב וּבִמְנוּחָה עַד
עוֹלָם: שְׁמֹאל א ג ז
4. וְאִשׁ אֵל אֲבִירָתָל כָּל
מִעֵם מִבְּתָר לְכָלֹת אֵת
עֵינֵי לְוָאִיִּית אֵת נִשְׁכַּח
עַל מִרְבִּית בֵּית יִמְנוּת
אֲשֶׁם: שְׁמֹאל א ג ז
5. בִּי אֵם תִּכְסִּי כָּל ט
וְתִרְבִּי בִּי בֵּית נִכְתָּם
עֵנֶן לָמֵן נָאִם אֲדִין
אֲלֵהֶם: יִרְמִיּוֹ ב כ
6. בִּי אֵם גִּדּוֹל שָׂרָם
עַל אֲלֵהֶם קָרִיבִים אֲלֵהֶם
בִּי אֲלֵהֶם כָּל קָרִיבִים
אֲלֵהֶם: דְּבָרִים ד ו
7. דְּרִשׁוּ יִי הַבְּרִיָּא
קָרִיבִים בְּחִיּוֹתָר קָרִיבִים:
יִשְׁעִיּוֹ נ ה ו
8. וְשָׂרָם אֵל שְׁמֹאל
אֲבִירָתָל אֲשֶׁר אֵל
אִישׁ בִּי יִדְהָ וְכַ מִּבְּשׁוֹר
זָבִי קָטָן הָוָה:
וִיקָרָא ט ב

וּיְקָרָא טו ב

גליון הש"ס

גמ' לוי נפק לקרייתא.
כעין זה עירובין דף כח
ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ככה יעשה כל דבר
שהוא: (ב) שם מי יהיה
יבמה לדמאי לקמיה דרבי
אמי: (ג) שם ויהי איתם:
(ד) רש"י ד"ה אמר רבא
גרסינן. נ"צ ס"א אמר
רבא גרסי' ול"ג אמר
רבא: (ה) תוס' ד"ה רבא
וכו' מר הא תורה איכא
הא גמילות:

מוסף רע"י

רבה ואבני מדבית עלי
קאתו. אבני ורבה מדבית
עלי קאתו, כך שמעתי
ובשמיעת חולין פירק הריזע
(קלג). אשכחן דרבה לאו
בזן הוה, ושמן אדמו מצית
עלי היתא, וזע גורקין רבית
ואבני ומפרשי על דבריה
נחמני (ר"ה יח.). יבול
יהא דם היוצא מפיו.
של זב יהא נדון כרוק, ודס
היוצא מפני אממו יהא דדס
מזי (נדנ ג.).

⁽⁶⁾רקקה ולא קראה
ולא חלצה ולא קר
ב־קראה ולא רקקה ול
מיחוש מני אילימא ו
רקקה ולא קראה חלי
רבי אליעזר יככה
מעשה מעכב אלא פנ
רקקה ולא חלצה ולא
למאן אילימא לעלמא
דאישריא לעלמא²
מינה ולר״ע מאי ש
קרייה קרייה דאיתא
לא מיחלפא ליה ר
ולבסוף איתא מיחל
חלוצה לאחין ואיכא
דייבמה שרקקה תחל
פעם אחרת כי ההיא
אמי הוה יתיב רבי אב
מקמי דתחלוץ אמר
ושרי לה תיגרא אמר
מירק הא רקקה לה
מיניה חורבא דאי
אמרי ריקקה קמייתא
למישרי חלוצה לאח
כסדרן לא מעכבא הו
ליה נפק דק ואשכח
חלוצה לרקיקה בין ש
מה שעשה עשו⁹⁰
מינה גידמת מהו ש
דם מהו² אבל אגיד
אמת מכלל דאיכא
הוה בידיה אתא שא
ליה ימי כתיב ותחלצה
רוק אבל אגיד לך ה
יש כתב שאינו אמת
דין שיש עמו שבועות
עמו שבועה כדרך ע

מה

וַיֵּלֶךְ דָּם מִמֶּנּוּ מֵעֵשָׂה גְרוּעַת הָרֶגֶל
בְּקוֹל שֶׁהוּא מַעֲשֶׂה גָדוֹל: ק

שַׁעֲשֵׁה מַעֲבָב. וְאִם וּלְמַד (סנהדרין
ה' משה היכי ממעטינן קריאה
ומר מרקוקה אי נמי לא דמי לנחגיג
ח'ין פסולא. משמע שפוסלה לאחין
מדקתני פסולה ואפי' למד' בכל הגט
(גיטין דף כד:) כל מקום ששני חכמים
חילקה פסולה אינה פוסלת עלו האחין
הבא דייק מדלא קתני אין כאן בית
מיוחד ודלא כפי' הקונטרס דפירש
לחתיא כמי' כל מקום ששני חכמים
חילקה פסולה פוסלת דא"כ צ"ל שום
דיוק הוה מצי לאקומי כוותיה:
מי בתיב והוציא ביד. והא דקאמר
בירושלמי שחולטו בימין למנהו
בעלמא אבל עיכובא (יבאא):

רַבָּא ואב"י מדבית ע"י קאתו.
 רבא גרס דרבא לא הוה
 כהן כדאמר צפ' הזרוע (חולין קנב.
 עט) דאמר ליה לשמיעה זכי לי
 ממתנתא אבל רבא היה כהן דאמר
 צפרק עד כמה (צטורות מ.) רבא צטיל

עין משפט
נר מצוה

כב א מ״י פ״ד מהלל
 יצא הלל ב ימיו
 עפ״ן ז״ל מ״ש אר״ע
 סימן קטט ט״ש מה:
כג ב מ״י ש ט״ש שם
 ט״ש מה:
כד ג מ״י ש ט״ש שם
 ט״ש מה:
כה ד מ״י ש ה״י
 ט״ש שם שם ט״ש
 זמ:
כו ה מ״י ש הלל יא:
כז ו מ״י ש הלל י א
 ש ט״ש שם ט״ש מה:
 זמ:
כח ז מ״י ש הלל כב
 והל״י ט״ש שם
 ט״ש פ״ד ו בפירושו סדר
 חללה ט״ש ע״ז
כט ח מ״י ש ט״ש
 ט״ש מה:
ע ט מ״י ש המלוכה
 משמח משכב ומושב
 הלל נח:
קא י מ״י ש ופ״ד
 המלוכה יצא הלל
 כג ט״ש אר״ע סימן
 קטט ט״ש מה:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) וכ"ה צירושלמי כאן הלכה
ו' דלוי בעלמא השיב קן לפני
רבי ע"ש.

תוס' חד מקמאי

תניא חלצה ולא רקקה
ולא קראה חליצתה כשרה
רקקה ולא חלצה ולא
קראה חליצתה פסולה
קראה ולא רקקה ולא
חלצה אין כאן בית
מיחוש. מני אילימא ר"א
חלצה ולא קראה ולא
רקקה [חליצתה] כשרה
הא ר' אליעזר אומר כל

עד עולם אמר רבה בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר הוא בדברי תורה אביי אמר בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בגמילות חסדים רבה ואביי מדבית עלי קאתו רבה דעסק בתורה היה ארבעין שנין אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים היה שיתין שנין ת"ר משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתים כבן שמנה עשרה שנה באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי אמר להם שמא ממשפחת עלי אתם שגא' וכל מרבית ביתך ימותו אנשים לכו ועסקו בתורה ותחיו הלכו ועסקו בתורה וחיו והיו קורין אותן משפחת יוחנן על שמו אמר רב שמואל בר אונאי אמר רב מנין לגזר דין של צבור שאינו נחתם אינו נחתם והא כתיב כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נחתם עונך לפני אלא מנין שאפי' נחתם מתקדע שנאמר מי כה' אלהינו בכל קראנו אליו והכתיב דרשו ה' בהמצאו לא קשיא הא ביחיד הא בציבור ויחיד אימת אמר רב נחמן אמר רבה בר אבא אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליום"כ שלחו ליה לאבוב דשמואל ייבמה שרקקה דם תחלוץ לפי שאי אפשר להם בלא צחצוח רוק מיתיבי ייכול יהא דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא ת"ל וזבוב טמא ואין דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא אלא טהור ל"ק כאן במוצצת כאן בשותת: חרש שנחלץ וכו':

אמר

[illegible]